

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2XCdo/59/2016
Identifikačné číslo spisu: 8814203371
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petríková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8814203371.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne CD Consulting s.r.o., so sídlom v Prahe, Politických vězňů č. 1272/21, Česká republika, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Gröslingova č. 4, proti žalovanej E., bývajúcej C., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Šafárikovo námestie č. 7, Bratislava, zastúpeného JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom v Bratislave, Zámocká 36, o zaplatenie 354 Eur s prísl., vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7 C 243/2014, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 2. júla 2015 sp. zn. 17 Co 139/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 7. apríla 2015 č.k. 7 C 243/2014-40 námietku žalobkyne o neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV zamietol. Konštatoval, že Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 vedľajšieho účastníctvo nevylučuje ani ho neupravuje, preto na úpravu vedľajšieho účastníctva, a to jeho neprípustnosti, resp. prípustnosti je potrebné aplikovať ustanovenia O.s.p. V právnej veci týkajúcej sa spotrebiteľského sporu má oprávnenie vystupovať ako vedľajší účastník aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov, pričom nemusí preukazovať právny záujem na jeho výsledku, pretože možnosť, aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľa mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v § 93 ods. 2 O.s.p. Konanie v danej právnej veci nie je rozkazným konaním, vo veci nebol vydaný platobný rozkaz a vedľajší účastník ani nemohol ani nepodal preto odpor. Vo vzťahu k žalobkyňou tvrdenému rozporu § 93 ods. 2 O.s.p. s Ústavou SR poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR ÚS 1/2014-9 z 29. januára 2014. Vzhľadom na skutočnosť, že združenie oznámilo vstup do konania v súlade s § 93 ods. 2 O.p.s., pričom skutočnosť, ktorými žalobkyňa dôvodila jeho neprípustnosť v konaní súd vyhodnotil ako nedôvodné, súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove uznesením z 2. júla 2015 sp. zn. 17 Co 139/2015 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení konštatoval, že vstup vedľajšieho účastníka do konania sa neprieči ani cieľom konania podľa Nariadenia (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, teda zjednodušenie a zrýchlenie konania a zníženie nákladov na takéto spory. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa využíva na cezhraničné spory obhajované, ako aj neobhajované, čo vyplýva z čl. 5 ods. 1 nariadenia, v zmysle ktorého môže súd nariadiť aj ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak o to požiadajú niektorá z procesných strán. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu nie je typickým skráteným konaním, v ktorom je účasť vedľajšieho účastníka vylúčená. Poznamenal, že na predmetnú právnu vec preto nemožno aplikovať závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 Cdo 357/2012 z 30.10.2013, na ktoré žalobkyňa vo svojich námietkach odkazuje.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to procesným postupom súdov, ktoré nepostupovali podľa nariadenia, ale podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a pripustili vstup VOPS do konania ako vedľajšieho účastníka, i keď sa to prieči nariadeniu a spotrebiteľ k takémuto prístupu nedal súhlas. Zároveň uviedla, že predmetom konania nie je konanie, v ktorom by na jednej strane vystupoval spotrebiteľ, a preto nemožno pripustiť vstup vedľajšieho účastníka - právnickej osoby, ktorá bola založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa. Európske konanie s nízkou hodnotou sporu nadobudne atribúty sporového konania až po podaní odvolania voči rozsudku vydaného súdom a až po takomto procesnom úkone môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva. Analogicky teda vedľajší účastník nie je oprávnený podať odvolanie voči rozsudku v rámci európskeho konania s nízkou hodnotou sporu. Dovolateľka citovala v tejto súvislosti aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 357/2012, týkajúce sa podania odporu proti platobnému rozkazu. Z uvedených dôvodov žiadala napadnuté uznesenie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a uplatnila si nárok na náhradu trov konania.

Žalovaná a vedľajší účastník k doručenému dovolaniu vyjadrenie nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V predmetnej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Podľa ustanovenia § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na

zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V danej veci uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky uznesenia uvedeného v § 239 ods. 1, 2 O.s.p., a preto je dovolanie proti tomuto potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka vo svojom dovolaní nenamietala vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľka v dovolaní výslovne namietala, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na tieto tvrdenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia, že v prejednávanej veci bola účastníkovi súdom odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľka odôvodnila jej nesúhlasom s rozhodnutím odvolacieho súdu a jeho odôvodnením, keď súdy v danej veci nepostupovali podľa nariadenia č. 861/2007, ale O.s.p. a pripustili vstup občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV do konania ako vedľajšieho účastníka, i keď sa to prieči nariadeniu, tiež ide o konanie podľa zmenkového a šekového zákona, a preto nie je vstup združení zriadených na podporu spotrebiteľov možný.

Dovolací súd vzhľadom na uvedenú dovoláciu námietku dovolateľky zdôrazňuje, že pri posudzovaní vady konania, že v prejednávanej veci bola účastníkovi súdom odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), správnosť právnych záverov nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že účastník má odlišný názor, než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), ale samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Zhrnúc vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a neboli zistené (ani tvrdené) vady konania v zmysle § 237 O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 137/2015, 3 Cdo 154/2015).

Žalobkyňa nebola v dovolacom konaní úspešná. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo len

úspešnej žalovanej, resp. vedľajšiemu účastníkovi na jej strane, stojacim na opačnej strane v spore (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.); dovolací súd im ale nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní tejto náhrady (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.